

PARKINSON HOTEL 2

BOODSCHAPPERS VAN DE DOOD

ISBN: 978.94.90665.227

Auteur: Frank van Empel

Omslag: Barend van Hoek

Een uitgave van Studio nonfiXe

Vught, Nederland, 2018

© alle rechten gereserveerd

Frank van Empel

PARKINSON HOTEL 2

BOODSCHAPPERS VAN DE DOOD

X

Studio nonfiXe
Vught

1. Lessen in Overleven deel 1	6
2. Lessen in Overleven deel 2	7
3. De Klucht	17
4. Inspiratie # 01	20

‘Alleen literatuur kan je in contact brengen met de geest van een dode’

Michel Houellebecq, Onderworpen

1. Lessen in Overleven deel 1

Vught, 1 juli 2018 – Ik zoek de oplader van mijn telefoon en vind een oude foto van de bruiloft van mijn ouders. De datum is 5 mei 1953. Mijn vader is in gesprek met zijn moeder, een serieus type, zo te zien. Zijn lichaamstaal spreekt boekdelen. Over zijn rechterschouder dient hij haar van replek. Het bovenlichaam onderwijl gedraaid naar zijn grote liefde Riet, die hij eindelijk, na lang aandringen, heeft ingelijfd. Hetgeen hij ten overvloede nog eens accentueert door zijn linkerarm om haar heen te slaan en haar naar zich toe te trekken. Mijn opa van moederszijde volgt het tafereel quasi geïnteresseerd van een afstand. Een sigaret nonchalant ingeklemd tussen de wijs- en middelvinger van zijn linkerhand, geduldig wachtend op een vuurtje. Hij drinkt bier, maar is geen zuipschuit. Daarvan getuigt een verschaald, half gevuld glas. De tafel is bezaaid met attributen (bonbons, bloemen, asbakken, bestek) te midden waarvan een nog onaangeroerde bruidstaart van vier verdiepingen staat. Een suikerraket, waar mijn ouders elk moment kunnen aanmonsteren in een uiterste krachtsinspanning om te ontsnappen aan de illusies van tijd en ruimte. Mijn moeder – priemende bruine ogen, sluik naar achteren gekamd haar, voor deze gelegenheid bij elkaar gehouden door een wit diadeem – is een knappe verschijning, in wie ik mijn eigen grote liefde herken. Mijn oma van moederszijde geeft haar nog wat laatste aanwijzingen voor de expeditie van haar oudste dochter naar het rijk der geesten. De hoofdrolspelers op de foto zijn inmiddels allemaal dood en begraven, althans: hun lichamen. Mijn vader gaf als laatste de geest. Ik probeer mij voor te

stellen hoe het is om dood te zijn. Ben je je dan van helemaal niets meer bewust? Of gaat het leven gewoon door op een ander spoor, in een andere versie van de realiteit? De toekomst zal het uitwijzen, als de toekomst ten minste bestaat.

2. Lessen in Overleven deel 2

Le Praz, 14 april 2018 – Ik schrik wakker van een sputterende scheet en ik realiseer mij dat ik mijn lichaam niet meteen tot actie mag aansporen. Dat kostte mij immers eerder een paar voortanden. ‘Dan maar liever zó,’ denk ik. Langzaam richt ik mijn oude knoken op, van een liggende naar een zittende houding. Vervolgens draai ik mijn onderlijf een kwartslag, totdat mijn voeten het laminaat raken. Voorzichtig ga ik staan. Mijn oren suizen wat en ik voel een lichte duizeligheid opkomen. Routineus maak ik van mijn rechterhand een kommetje, dat ik van de achterkant in mijn onderbroek laat glijden. Net voor de zondvloed. Mijn hand vult zich met een slijmerige afscheiding. Ik overbrug behoedzaam, met de hand in de broek, de amper drie meter naar het toilet. Daar is het alsof de vliezen breken. Er is geen houden aan. Ijlings trek ik mijn hand terug en laat de natuur de vrije loop. Als ik klaar ben, was ik mijn handen in onschuld en reinig ik de wc met een Frans desinfecteringsmiddel, dat belooft 99% van de bacteriën te doden.

Buiten schijnt de zon. Een koude wind strijkt langs mijn blote benen. Het uitzicht vanaf het balkon van appartementencomplex l’Epinette is, zoals altijd,

overweldigend. Het is de laatste week van het seizoen en waarschijnlijk de laatste keer dat ik ski. Gisteren ben ik in vol ornaat driemaal Les Verdons afgedaald, de piste die ik het beste ken. Het ging redelijk goed, als ik mijn ervaren escorte mag geloven. Wat stijfjes, maar met controle over beide benen en met oog voor de wijde omgeving. Bij de derde afdaling ging het echter alsnog mis. Ik waaierde te ver naar buiten, dreigde de sleeplift te kruisen, zag de bange ogen van de mensen aan de touwen en zeeg neer. Bij het opstaan schoot het in mijn broek, die vervloekte geleïachte afscheiding van beschadigde weefsels. Het gevolg van 35 behandelingen van prostaatkanker met röntgenstralen. Begin februari, thuis, joeg de aankondiging van een soortgelijke geleïachte afscheiding mij de trap af naar het één verdieping lager gelegen Water Closet. Ik nam niet de tijd om rustig op te staan en me te oriënteren. Ik had het kunnen weten. Moeten weten. Soortgelijke duizelingen leidden eerder tot een black-out en flauwvallen. Ditmaal kwam ik hardhandig bij mijn positieven. Mijn voortanden fungeerden als stootblok voor mijn 82,5 kilogram wegende lichaam en mijn bovenkaak spleet op de drempel van de badkamer. Vers, vuurrood bloed gutste over mijn onderlip. Ik schreeuwde het uit. Dit afscheid viel mij zwaar, letterlijk. STOM, STOM, STOM. ‘Als ik eerdere signalen goed had opgevangen en begrepen,’ schiet het door mij heen, ‘dan was dit niet gebeurd’.

Veel signalen houden zich schuil in de kleine lettertjes die worden meegeleverd met medicijnen. Tamsulosine HCl CF (1 x per dag 0,4 mg), is zo’n geneesmiddel – voorgeschreven door de radioloog – dat de samentrekking van de spieren in prostaat en plasbuis vermindert. Het vergemakkelijkt het

plassen, maar niet zonder daarvoor een hoge prijs te betalen. 'Niet gebruiken als u in het verleden last heeft gehad van bloeddrukdalende als gevolg van snel opstaan uit een zittende of liggende houding,' waarschuwen de kleine lettertjes, 'wat duizeligheid, een licht gevoel in het hoofd, of flauwvallen, tot gevolg heeft.' 'De volgende bijwerkingen kunnen voorkomen,' waarschuwen ook de kleine letters van de bijsluiters bij mijn dagelijkse porties SIFROL (2 x 0,26 mg), een medicijn behorend tot de familie der dopamine-agonisten, dat de bewegingen van het lichaam helpt controleren. Mijn neuroloog zweert erbij, ook al liegen de bijwerkingen er niet om.

Zeer vaak voorkomend:

- dyskinesie (bv. abnormale, ongecontroleerde bewegingen van de ledematen)
- slaperigheid
- duizeligheid
- misselijkheid.

Vaak voorkomend, o.a.:

- verwardheid
- vermoeidheid
- hypotensie (lage bloeddruk)
- abnormale dromen
- drang tot abnormaal gedrag
- hallucinaties (zien, horen en voelen van dingen die er niet zijn).

En dan heb ik ook nog te maken met de mogelijke bijwerkingen van AZILECT (1 x 1 mg per dag), zoals:

- bewegingsstoornissen
- vallen
- lage bloeddruk bij het opstaan, met symptomen als duizeligheid / licht gevoel in het hoofd
- droge mond
- misselijkheid
- winderigheid
- loopneus
- sterke drang tot urineren
- evenwichtsstoornissen

AZILECT zorgt voor een toename en het behoud van de hoeveelheid dopamine in de hersenen. Het effect van al deze mogelijke bijwerkingen bij elkaar is onduidelijk. Daar is kennelijk nog geen onderzoek naar gedaan. En dus moet ik noodgedwongen afgaan op mijn gevoel.

Had ik de kleine lettertjes nu maar gelezen, dan had ik mijzelf voor de geest gehaald hoe ik na de operatie van mijn diepe hersenen, op 26 april 2015, uit bed klauterde om mijn behoefte te doen en prompt flauwviel. ‘Een natuurlijke reactie van het lichaam,’ zo leerde ik, ‘die zichzelf ook weer herstelt, zodra hersenen en onderlijf op gelijke hoogte komen en het bloed in gelijke mate naar de benen en de hersenen stroomt om die te voorzien van zuurstof.’ Na de val op de badkamervloer stop ik op eigen gezag dan ook acuut met het innemen van Tamsulosine. Maar dan is het dus al te laat.

De pest is dat bij de ziekte van Parkinson niets automatisch gaat. Elke beweging, hoe simpel ook, moet eerst in de

hersenen voorbereid en in gedachten gemaakt worden, voordat de tientallen betrokken spieren opdracht krijgen om de voorgenomen beweging daadwerkelijk uit te voeren. Ik moet al zoveel voorgeprogrammeerde bewegingen uitvoeren. Daar kan altijd nog wel een opdracht bij. Die moet dan echter wel expliciet worden gegeven. ‘Niet meteen naar de wc spurten, maar eerst rustig de tijd nemen om te gaan staan en lopen. Desnoods doe ik het maar in mijn broek of in mijn hand,’ zo neem ik mij heilig voor.

Normaal is er sprake van evenwicht in de mate waarin hersennetwerken elkaar remmen en stimuleren. Soms echter raakt die balans zoek, waardoor stimulatie de overhand krijgt, òf – wat bij parkies het geval is – juist het rempedaal te hard wordt ingedrukt, waardoor bewegingen worden vertraagd en spieren blokkeren, of beginnen te beven. Door elektrische impulsen te geven aan de dieper gelegen hersennetwerken, kan de beweging worden versneld en kan het beven van ledematen in 80% van de gevallen worden gestopt.

Mijn lichaam is in het vroege voorjaar van 2018 – drie jaar na de hersenoperatie en drie maanden na de laatste bestraling – bezig aan een afscheidstournee. Niet alleen zeg ik dag tegen mijn prostaat, maar ook tegen de leuke dingen die daarmee verbonden zijn. Mijn sexappeal had al een flinke knauw gekregen door Parkinson en de daaraan gelieerde verschijnselen, zoals het sloffend voortbewegen, de traagheid, de incontinentie. Nu komen daar direct aan seks gerelateerde handicaps bij, zoals het niet meer op afroep stijf krijgen van mijn penis, het niet meer zo makkelijk

klaarkomen.... De zaadfabriek mag op nog zulke hoge toeren draaien, als de prostaat dood is en dus geen sperma meer aanmaakt, gaat het vrijen stukken stroever. Afzien dus. Jezelf neerleggen bij wat je niet meer kunt en je aandacht richten op wat je nog wel gegeven is.

Op m'n 61ste stopte ik met voetballen, omdat mijn lichaam na een onschuldige schouderduw van een tegenstander op een nogal onnatuurlijke wijze tegen de vlakke ging. Voor hetzelfde geld was ik met mijn hoofd op de grond gekletterd en waren mijn elektroden beschadigd, of was mijn pacemaker ontregeld. Ik mis mijn voetbalmaatjes nog elke week, maar het was voor iedereen duidelijk dat ik moest stoppen. Nu houd ik het skiën voor gezien. Basketbal heb ik al veel langer uit mijn lijstje met geliefde activiteiten geschrapt. Een slopender sport voor het lichaam ken ik niet. Nu werd het dus tijd om weer te schakelen. Van voetbal en squash naar fietsen, zwemmen, hardlopen en tennis. Goed voor de ledematen, de longen en het hart. En naar yoga, mindfulness, schaken en 'go' voor de geest.

Waarom is voor elke persoon maar één lichaam beschikbaar? Waarom kun je niet één lichaam hebben voor sport en een apart lichaam voor minder belastende activiteiten? Eén lichaam per persoon, één geest per lichaam. Dat is het basisprincipe. Tot voor kort gold dat ook voor mij. Ik had nog nooit een man of vrouw zonder lichaam ontmoet. Dat veranderde eind februari 2004. Toen immers stelde neuroloog Chris van der Linden uit Gent voor mij de diagnose 'ziekte van Parkinson', in de télécabine naar het hoogste punt van Courchevel 1850, de Saulire. Er groeit een

andere persoon in mij, die – aanvankelijk aarzelend, maar gaandeweg met steeds meer overtuiging – de controle over mijn lichaam en geest probeert over te nemen. Medici reppen van een meervoudig persoonlijkheidssyndroom. Alsof daar alles mee gezegd is. Bij anderen mag het misschien overkomen als een psychische afwijking, maar vanuit mijn perspectief zijn Parkie, Prostata en De Oude Man – waarover later – reële verschijningen, die controle over mijn lichaam en mijn geest proberen te krijgen en te houden. Echter: zelfs hierbij wordt het basisprincipe, één lichaam, één geest, niet geschonden. Er kan immers altijd maar één van de identiteiten gebruik maken van mijn lichaam om te denken, te praten en te doen. Slechts één voor één verwerven de identiteiten voldoende macht om een persoon te zijn via mijn vleeselijke verschijning.

Om het fenomeen van de meervoudige identiteiten beter te kunnen benoemen, bedacht ik de metafoor Parkinson Hotel. In deze schijnwereld speel ik Franky, de eigenaar van het hotel (mijn lichaam), tevens de tegenpool van de asociale hotelgast Parkie. Parkie is een geest, een tijdgeest zou je kunnen zeggen. Hij kan zich in *no time* van de ene ruimte naar de andere verplaatsen, zelfs al ligt die miljoenen lichtjaren bij ons vandaan. Voelen Franky en Parkie zich beiden aangevallen, dan blijkt hoezeer ze ‘verstrengeld’ zijn. Een fenomeen uit de kwantummechanica waarbij twee of meer natuurkundige objecten zodanig verbonden zijn, dat het ene object niet meer volledig beschreven kan worden zonder het andere specifiek te noemen – ook al zijn de beide objecten ruimtelijk gescheiden. In dergelijke conflictsituaties trekken Franky en Parkie stevast één lijn en vormen een

onoverwinnelijk duo. Dan blijkt Parkie onverwacht sterke kanten te hebben, die de zwakten van Franky (beven, traagheid) ruimschoots compenseren. Bijvoorbeeld door supersnel te reageren.

In de loop der tijd heeft Parkie gezelschap gekregen. Ook Prostata en De Oude Man hebben hun entree in Parkinson Hotel gemaakt. De drie wonen niet alleen onder hetzelfde dak. Ze hebben nog iets met elkaar gemeen: het zijn stuk voor stuk ‘boodschappers van De Dood’. Dat wil zeggen: ze staan model voor een bepaalde lichamelijke gesteldheid (slijtage, ouderdom), of ziekte (Prostaatanker, Ziekte van Parkinson). Door gebeurtenissen te entameren die daarop betrekking hebben, waarschuwen zij, ieder op eigen, subtiële wijze, Franky en diens geestverwanten voor de dood. Parkie doet dat als laffe sluipmoordenaar. Uitgaande van het adagium ‘mensen gaan niet dood aan Parkinson, ze gaan dood met Parkinson’ mergelt Parkie zijn slachtoffers tergend langzaam uit. Als een parasiet zuigt hij zijn gastheer leeg, tot die gastheer niets anders rest dan de tent te sluiten (zelfmoord, euthanasie). Franky doet er echter alles aan om dat te voorkomen. Zo laat hij bijvoorbeeld elektroden in zijn hoofd plaatsen om zijn hersenen door middel van stroomstootjes te stimuleren.

De ziekte van Parkinson begint met een onschuldige beven van de linkerhand en eindigt met verstikking, longontsteking, hallucinaties, dementie, depressie en andere stoornissen. Statistisch gezien leeft de doorsnee Parkie maar twee jaar korter dan de standaard Oude Man/Vrouw, maar het proces naar het einde toe is veel destructiever, omdat het uitmondt

in een mensonwaardig bestaan. Die trillende, kromgebogen, langzame, zeverende, onevenwichtige, vergeetachtige man lijkt nog maar weinig op de jonge god waar zijn grote liefde destijds verkikkerd op raakte. De ziekte heeft hem uitgehold en heeft het daardoor ontstane gat opgevuld met de meest vreemde stoornissen.

In tegenstelling tot de gemaskerde parasiet Parkie opereert Prostata met open vizier. Zij is met name populair bij wat oudere mannen. Mannen van boven de 45, die de midlifecrisis net achter zich hebben en meer oog hebben voor mooie, willige vrouwen dan hun jongere soortgenoten, die nog achter de kinderkwagen lopen. Op 1 januari 2016 waren er 79.200 slachtoffers van Prostata in Nederland. En dat aantal loopt rap op. Van alle mannen die in 2017 de diagnose kanker kregen, hadden er maar liefst 11.700 (21%) prostaatkanker. Voor Franky en andere mannen vormt zij een regelrechte bedreiging van het Goede Leven. Deze levensgenieters zijn haar dan ook liever nu dan morgen kwijt. Dat leidt tot felle discussies in Parkinson Hotel, waar Parkie niet onder stoelen of banken steekt dat hij zielsveel van haar houdt. Toch zijn ook haar meest trouwe fans ervan overtuigd dat Prostata er linksom of rechtsom (chemotherapie, chirurgie, bestraling) aan zal moeten geloven. Het is wel een taaie. Maar liefst 35 bestralingsessies zijn er op de overloop van 2017 naar 2018 nodig om haar het zwijgen op te leggen. En dan nog is zij niet helemaal dood. Dat heeft te maken met de gekozen omweg, die van de *obliquity*. Radiotherapie, ofwel bestraling, gaat namelijk niet recht op het doel af, maar volgt een ingewikkelder parcours. Het grijpt aan bij de ongeremde celdeling die eigen

is aan kanker. Omdat een cel alleen kan delen als hij erfelijk materiaal (DNA) bevat, wordt het DNA van kwaadaardige cellen vernietigd. De cel kan zich dan dus niet langer delen en gaat daar langzaam aan kapot. Elke cel in zijn eigen, door het DNA gereguleerde, tempo.

De Oude Man tenslotte symboliseert de ouderdom met z'n vele gebreken, inclusief de gevreesde hart- en vaatziekten en niet aan Parkie toe te schrijven hersenletsel. Hij is in die zin binnen Parkinson Hotel de grote concurrent van sluipmoordenaar Parkie en *man-eater* Prostata. De Oude Man is synoniem voor slijtage. Alleen materie slijt. Materie is massa en dat weerhoudt Prostata en De Oude Man ervan om zich buiten het eigen universum te wagen. Dit laat onverlet dat er parallelle universa zijn waar prostaat-kanker en slijtage niet voorkomen. Bijvoorbeeld omdat de tijd er niet bestaat.

Om de krachtverhoudingen te schetsen: in Nederland stonden in 2016 3,8 miljoen mensen bij hun huisarts geregistreerd als getroffen door ziekte van of letsel aan de hersenen. Onder wie dertigduizend mensen met de ziekte van Parkinson. Daarvan hebben er duizend diepe hersenstimulatie ondergaan. Hersenziekten en -aandoeningen vormen de derde grootste doodsoorzaak. Eén op de vijf mensen (20%) overlijdt als gevolg van een hersenaandoening, tegen 31% als gevolg van kanker en 26% door hart- en vaatziekten. Als je, net als ik, getroffen wordt door twee majeure ziekten, dan leef je op een vulkaan. Sommige hersenziekten zijn niet te genezen. Parkinson is er één van. Parkies kunnen wel geholpen worden om beter te

functioneren. Door het innemen van steeds meer pillen bijvoorbeeld, of door het plaatsen van elektrodes in de hersenen en het geleidelijk opvoeren van het voltage, om zodoende de progressie te compenseren.

Diepe hersenstimulatie helpt, zoals gezegd, een teveel aan afremming te compenseren, door het gaspedaal dieper in te drukken. Verreweg de meeste diepe hersenstimulaties vinden plaats bij parkies. Maar het geven van stroomstootjes blijkt ook te helpen bij mensen met dystonie, ernstige chronische depressies, eetstoornissen, epilepsie, Gilles de la Tourette... Als slecht functionerende delen van de hersenen onder stroom worden gezet, zo blijkt steeds weer, dan heeft dat stevast en vrijwel meteen positief resultaat. Andere, tot dan toe goed werkende delen, krijgen er echter ook een slag van mee. Dat leidt tot bijwerkingen. Bij parkies gaat het dan bijvoorbeeld om moeilijker praten, of een strak gevoel door aanspanning van spieren in arm of been.

3. De Klucht

‘Franky (63) pakt portemonnee terug en krijgt die van zakkenroller er gratis bij,’ kopt de website van het Brabants Dagblad op 5 oktober 2017. Waar een door de ziekte van Parkinson en Prostaatkanker geteisterd lichaam nog toe in staat is. Het levert honderden adhesiebetuigingen en bemoedigende schouderklopjes op. Twee weken lang is Franky ‘de held van Vught’. Is het dan toch waar wat de Duitse politieke filosoof Karl Marx in de negentiende eeuw al stelde, dat de geschiedenis zichzelf herhaalt, eerst als

tragedie, dan als klucht? En dat niet eenmaal, maar – in Franky's geval – meerdere keren? Of heeft het met de ziekte van Parkinson te maken?

Als de dag van gisteren herinnert Franky zich die lome namiddag in oktober 2011. Plaats van handeling: de boemeltrein van Sidi Bou Saïd naar Tunis. Op een schijnbaar onbewaakt ogenblik tiggert een jongen met een baseball pet achterstevoren op zijn hoofd, als een infanterist, over de grond naar de rugzak tussen Franky's benen, graait trefzeker en schiet als een duveltje aan elastiek met de buit terug naar zijn vrienden, waarna het hele gezelschap, in de rijrichting, uit de net weer versnellende trein springt, juist op het moment dat die het verlaten station La Goulette aan de haven bij Tunis passeert, waar kennelijk niet gestopt, maar wel vertraagd wordt. De tijd staat stil. Franky is nog verwickeld in een gesprek met een Libiër – in de Engelse taal – en een Tunesiër – in het Frans – over de Arabische Lente, als hij zichzelf door de lucht voelt vliegen en neerklettert op het koude beton. Tot z'n eigen verbazing staat hij op. *'Au secours,'* galmt zijn stem over het lege perron. *'Arrête les voleurs!'* Achter hem lossen de rode achterlichten van de trein op in de verte. Zijn reisgezellen, zo vernam Franky later, reageerden pas toen de treindeuren al lang en breed dicht zaten en niet meer open gingen. Een noodrem had de boemel immers niet.

Hadden die jonge criminelen destijds Parkies gedrag beter geanalyseerd, dan hadden ze geweten dat de twee-eenheid Franky/Parkie supersnel zou reageren. Immers: een katachtige reflex is één van de minder bekende symptomen

van de ziekte van Parkinson. Bekender is ongetwijfeld het beven van de hand in ruststand. Ook wel aangeduid als tremor. En: de stijfheid, die elke beweging op voorhand stroef laat verlopen. Totdat plotseling vrijkomende adrenaline en/of dopamine dat anders zo trage lichaam omdoert in een katapult.

Zo ook op die bewuste donderdag, zes jaar later, in slaapstad Vught. Tussen het moment dat Franky zijn portemonnee mist en de worsteling met de zakkenroller staat de tijd in Franky's beleving stil. Hij wordt als het ware naar de zakkenroller toe gezogen. In de ogen van verbouwereerde toeschouwers verstrijken amper drie seconden. Weg traagheid en voorover hellend lichaam. 'Geef hier, geef hier,' galmt het over de open vlakte tussen Jumbo en Albert Heijn. 'Houd de dief, houd de dief!' Getuigen maken zich ijlings uit de voeten, op enkele uitzonderingen na. Onder hen een verslaggeefster van het Brabants Dagblad.

De reporter volgt de Starsky-and-Hutch-achtige taferelen op de voet. 'Tijdens de worsteling,' aldus het verslag op de internetpagina van de krant, twee uur later, 'draaien de rollen om: Franky grist een tas uit de handen van de zakkenroller. Bang is hij niet.' 'Ik heb zoiets al een keer eerder meegemaakt, in Tunesië,' aldus Franky cool. 'Toen ben ik er ook achteraan gegaan. Uiteindelijk heb ik toen mijn tas, mijn paspoort, mijn bankpasjes en mijn rijbewijs op de dieven heroverd. Die hadden ze in paniek weggegooid, zo bleek later. Maar ik heb heel wat moeite moeten doen, voor het zo ver was. Die administratieve rompslomp, joh. Het wachten.

Ik heb me toen voorgenomen dat ik me nooit meer zou laten verrassen.’

‘De worsteling gaat op de grond verder,’ vervolgt het regionale dagblad enigszins overdreven. Achteraf hoort Franky van getuigen dat hij de dief nog heeft geschopt ook. Zelf kan hij zich dat niet meer herinneren. Net zo min als het buit maken van diens tas. Met daarin zijn eigen portemonnee, inclusief de even daarvoor uit de muur getrokken 400 euro. Maar ook met de telefoon en portemonnee van de dief. Zelfs diens ID-kaart zit erbij. ‘Ik handel op zo’n moment puur instinctief,’ recapituleert Franky. Verdwaasd kijkt hij op van de buit gemaakte tas naar de reporter. De dief blijkt een man van zevenendertig uit Roemenië te zijn. Een professional, die het op oude vrouwtjes, doven en blinden heeft gemunt. Althans, zo staat hij bij de politie bekend. ‘Maar sinds die donderdagmiddag in oktober is hij ook gekend als iemand die zich gruwelijk heeft verkeken op de reflexen van Franky en diens alter ego Parkie,’ grinnikt de held.

4. Inspiratie # 01

In de tweede helft van de jaren zeventig begon voor HP een nieuwe bloeiperiode. Het Nederlandstalige opinieweekblad verdubbelde de oplage in slechts enkele jaren tijd tot boven de 50.000 exemplaren, door zich als ‘links en toch leesbaar’ te afficheren en veel aandacht te besteden aan maatschappelijke en economische trends. Eind 1978 plaatste HP, inspeland op verdere groei, een personeelsadvertentie in

Inhoud

1. Lessen in Overleven deel 1	7
2. Lessen in Overleven deel 2	8
3. De Klucht	18
4. Inspiratie # 01	21
5. Inspiratie # 02	30
6. Verklaring van een oude man	30
7. Inspiratie # 03	36
8. Health Angel scène 1	37
9. Inspiratie # 04	44
10. Health Angel scène 2	45
11. Inspiratie # 05	50
12. De elektrische stoel voor kankercellen	51
13. Inspiratie # 06	54
14. Het raadsel van leven en dood	54
15. Inspiratie # 07	58
16. De dood voorbij	59
17. Intermezzo # 01 Belang van Veerkracht	65
18. Inspiratie # 08	68
19. Spijtoptanten	68
20. Inspiratie # 09	74
21. Dark Energy	74
22. Inspiratie # 010	82
23. Golden Fiction # 01	83
24. In de Schaduw van de Tijd	88
25. Inspiratie # 011	95
26. Golden Fiction # 02	96
27. Inspiratie # 012	100
28. Wild & Vrij	100
29. Inspiratie # 013	103
30. Golden Fiction # 03	104

31. Inspiratie # 014	108
32. Voorbije Liefdes	109
33. Gedachteslierten	110
34. Intermezzo # 02 Tijd en Ruimte	116
35. Mysterieuze krachten	119
36. De Dood in de Pot	123
37. Just Old	126
38. Epiloog	129

Frank van Empel (Tilburg, 1954) studeerde economie aan de Katholieke Hogeschool, Tilburg.

Onevenwichtigheid in de economie vormde het onderwerp van zijn doctoraal scriptie. Onevenwicht, op alle terreinen, is sindsdien een terugkerend thema in zijn leven en werk.

Hij werd aangenomen bij de Haagse Post – HP – ‘links en toch leesbaar’ in 1978. ‘Nog steeds heb ik de navelstreng met mijn eerste werkgever niet doorgesneden,’ aldus Van Empel. ‘Ik schrijf onder invloed, kun je zeggen. In de traditie van de HP. Dat wil zeggen: experimenterend met nieuwe thema’s, vormen en stijlen.’

Vervolgens werkte Van Empel als politiek en economisch redacteur bij onder meer Elsevier en NRC Handelsblad. In 1997 is hij als zelfstandig schrijver verder gegaan.

Toen de ziekte van Parkinson werd geconstateerd, besloot Frank van Empel Parkie te onderdrukken met hersengymnastiek. Hij promoveerde aan de Erasmus Universiteit op duurzame regionale ontwikkeling.

Even leek Parkinson, een progressieve ziekte, te stagneren, om daarna keihard terug te slaan. Van Empel koos een dubbele aanvalstactiek: in dialoog treden met de ongenode gast én diepe hersenstimulatie. De dialoog is gepubliceerd in 'Parkinson Hotel, dialoog van een man met zijn ongenode gast'. Ook organiseerde hij met de muziekband Kasba en Caro Sicking in 2016 een aantal bijeenkomsten met, door en voor mensen met Parkinson en hun naasten.

Twee jaar later, in 2018, verschijnt Parkinson Hotel 2, Boodschappers van De Dood. Behalve Parkie hebben ook Prostata en De Oude Man hun intrek genomen in het hotel van Franky.

Andere boeken van Frank van Empel

- De Zaak is uit de Hand gelopen (met Flip de Kam), Uitgeverij Bert Bakker, 1983.
- Eerherstel voor het marktmechanisme, Stenfert Kroese, 1984.
- Captains of Industry (met John Jansen van Galen), De Viergang, 1985.
- Model Holland, over het Nederlandse overlegmodel. In opdracht van de Stichting van de Arbeid. Verschenen in het Duits, Engels, Frans en Nederlands, 1997.
- Sturende Vrouwen, ter gelegenheid van Prinsjesdag 1997, de Vereniging VNO/NCW, 1997.
- Eigen Doel (met Salem Samhoud), managementboek, over de geheimen van succes, snel kiezen en 'nee' durven zeggen; Academic Service, 1998.
- Internationalisering van het Nederlandse bedrijfsleven, SpencerStuart, 1998.
- Eurodenken, Uitgeverij Nieuwezijds, 1998.
- Revoluties in Organisaties, &Samhoud Press, 1999.
- Thuis (met Caro Sicking), Stichting De Ronde, 2001.
- Beleef 2030, 4 toekomstscenario's voor de energiesector, (met Caro Sicking), Essent, 2003.
- Ontmoeten (met Caro Sicking), Claessens Erdmann architects & designers, Amsterdam, 2002.
- Ontdekken, idem, 2003.
- Wegen naar verandering, (met Elsbeth Reitsma) Academic Service, 2004.
- Beproof 2030, Essent, 2004.
- Lodewijk de Waal: Kunstenaar van het mogelijke, FNV Vakcentrale, 2005.

- Allemaal Winnen, regionale duurzame ontwikkeling (ecolutie). Proefschrift (met Martin Bakker) De provincie Brabant diende als praktijkcasus. Studio nonfiXe, 2012.
- Allemaal Winnen, naar een Andere Wereld, populaire uitgave proefschrift, geïllustreerd door Barend van Hoek. Studio nonfiXe, 2012.
- JES! Towards a Joint Effort Society, een nieuw politiek engagement model. (met Caro Sicking), Studio nonfiXe, 2013.
- De Terugkeer van de Mens in de Stad, (met Caro Sicking), essay, Het Nieuwste Brabant, Uitgeverij Lecturis B.V., 2014.
- Parkinson Hotel, dialoog van een man met zijn ongenode gast. Studio nonfiXe, 2015.
- De Kern, Essay over leegstand. (met Caro Sicking), Studio nonfiXe, 2017.

nonfiXe
the power to differ

www.studiononfixe.nl